

נר לדוד - גליון 69
"א אדר ב' תשפ"ב"

מסכות בנשף

~ טור לפורים ~

אני אתה והוא שותים לחיים,
עד כמה שהכיס מרשה את זאת;
כל עוד המס לא הועלה כפליים
וינק מאתנו שארית הפרוטות...

כל עוד השר הממונה על כסף,
(לא להכניס אלא להוציא בלבד);
עדיין לא הספיק בעזרת בני הרשף
לחלוב ממנו טיפת סוף הלשד.

ובכן, לחיים רבותי, שותים אנו
(שותים ב"ת" ולא ב"ט" חלילה),
מי רוצה להשתתף אתנו
בנשף מסכות ונזילה?

בס"ד

כמו לא חלפו כבר למעלה משה
עשורים, טורו ההיתולי של ר' דוד
זריצקי ז"ל שנכתב לכבוד פורים
תשט"ו, אקטואלי כאילו נכתב
לעיתון פורים של שנה זו.

בשורות מושחזות בחריזה בלתי
אופיינית, לועג הסופר לשלטון דאז
ולשקר שאפף אותו, הוא בז
למפלגת מפא"י השלטת, כמו
לשאר המפלגות ולמוסדות
הממשלתיים, המתחבאים מאחורי
מסכות של שקר, ומעצים מנגד את
פני האמת של היהודי המקורי הישן
והטוב, שאינו בוש בהם ואינו צריך
להסתיר אותם.

לצערנו לא הצלחנו לפענח עד תום
חלק מהמונחים המופיעים בטור
זה, אולי זוכרי קורות אותם עיתים
יוכלו להחכים אותנו בהם.

בברכת פורים שמח
מערכת "נר לדוד"

להוספה לרשימת התפוצה

נא שילחו את המילה "הוספה"

לתיבת המייל "נר לדוד" - nerledovid@gmail.com

– הנה לפנינו מפלגה מסוימת;
המושלת ושוללת, המנהלת ממלכה,
היא בכל מקום לוקחת, זו האמת;
היא נותנת משהו? – זו מסכה.

בכנסת, נאומיה – מסכות המה,
שם היא מחופשת כליצן;
ובדברה על 'יצירה' 'בנין' ו'זמה',
היא לובשת מסכה של חמסן – – –

– ומפלגה אחרת מתהלכת,
לבושה פראק וצילינדר, כראוי לאיש
הגון – –
זורקת הבטחות כעלים בשלכת,
זו, לובשת מסכה של קלאון – –

ועוד יש מפלגה, היא לובשת כיפה,
ספק כיפה ספק כתם של צפור – – –
פעם היא לובשת מסכה של קליפה
ופעם של צדיק הדור.

ועוד יש מפלגה – והיא פצפונת
ויושבת על כתפם של אחרים,
מחליפה כל פעם את הכתונת
ומלובשת מסכה של פירורים....

נקח נא כוסייה, כוסית, כוס,
צנצנת, כד, או כלי שיזדמן לנו,
ונשתה פעם, פעמיים ושלוש
ואז נבין הכל, וכולם אותנו.

ואז כבר לא נהיה זקוקים למסכות,
להסתיר מן האמת את פנינו,
מכיון שנכנס יין יצא סוד
– הסוד המחכה לשכרותנו.

מסכות לבושים אנו כל הזמן,
משושן פורים אשתקד ועד תענית
אסתר השתא,
במסכת מרדכי מתהלך ברחוב המן,
ובמסכת חכם, המפורסם ויזתא...

ויזתא הוא תמיד "יושב ראש" קבוע,
משום שאחוריו יושבים על ראשו...
והמן תמיד מוכן כידוע
לקבל כל טינוף בכובד ראש – – –

ישנן רק מסכות ופני אדם אין,
לובשים צורה ופושטים צורה כל רגע,
רק ביום פורים, כשנכנס היין –
מתגלים פני אנשים ואתם הנגע.

"זה מסוה, הכל שאתם רואים,
באמת אנו גויים כמו שאתם"...

ובכן, לחיים, רבותי, אנו שותים!
לכבוד פנים גלויים בלי מסכה,
לכבוד האמת והנאמנות שבפנים –
שרק בהם האחדות והברכה.

ובכן, לחיים, רבותי, אנו שותים!
לכבוד היהודי הנצחי והגדול,
שאף פעם לא הסתיר פניו האמיתיים
לא לבש מסכה ולא יצא במחול – –

– של עדלידע שאינה אלא חיקוי גויי;
ריקודו – של מצוה, אמונה – מחול;
נשתה נא עוד כוס, לכבוד היהודי,
לכבודי, לכבודך, לכבודו.

ועוד יש מסכות כהנה וכהנה
במשרדים בארגונים ובחברות;
כל אחד מוסווה, היפך משהינו
וצוחק תחת מסווהו בקולי קולות.

על פני ה"מועדון" – מסוה צדק
סוציאלי;
והוא לועג לצדק וכל הדומה לו – – –
והאם איננה כי אם עסק קומרציאלי
עם השטן והפמליא שלו.

והחזיר? הנכם חושבים חזיר הוא?
חלילה, אין זה אלא מסוה פשוט – –
מסוה של "חזיר" שלבשוהו
כדי להשתוות אליו לכל הפחות...

המתקדמים שלנו רצים אחרי הגויים
תופשים אותם בשולי בגדיהם: –